**Kırmızının Öteki Yüzü**

Ben kırmızı bir kalemim. Yıllardır aynı öğretmenin ellerinde, yüzlerce sınav kâğıdının üzerinde dolaştım. Sayısız yanlışın altını çizdim, eksik cevapların yanına çarpılar koydum. Ucuma dokunan her kâğıtta başka bir hikâyeye rastladım; kimi umutla doldurulmuş satırlar, kimi yarım bırakılmış cümleler, kimi de silinmekten incelmiş cevaplar... Öğrenciler benden pek hoşlanmazdı. Beni gördüklerinde yüzleri düşer, kâğıtlarını buruşturmak isterlerdi. Çünkü onların gözünde ben başarısızlığın, eksiklerin ve kırılan hayallerin rengiydim. Oysa ben de yalnızca bana verilen görevi yapıyordum.

Öğretmenimin masasındaki yerim hep aynıydı. Pencerenin önündeki eski ahşap masanın üzerinde, sararmış kitapların ve yarısı içilmiş çay bardaklarının yanında dururdum. Sabah güneşi perdelerin arasından süzülüp masaya ince bir ışık çizgisi bıraktığında öğretmenim beni eline alırdı. Bazen gece yarılarına kadar odasının ışığı sönmezdi. Dışarıda sokak lambalarının solgun ışığı kaldırımlara düşerken o, gözlerine çöken yorgunluğa aldırmadan bir kâğıttan diğerine geçerdi. Her cevabı dikkatle inceler, kimi zaman uzun uzun düşünür, ardından kâğıdın kenarına küçük notlar düşerdi:

"Bir daha dene."

"Bu kez daha iyisin."

"Yapabileceğine inanıyorum."

Bunların neden bir puandan daha önemli olduğunu o zamanlar anlayamamıştım.

Bir sonbahar sabahı sınıfa yeni bir öğrenci geldi. Ahmet’ti adı. Dışarıda rüzgâr, sararmış yaprakları okul bahçesinde savuruyor, sınıfın buğulu camlarından içeri solgun bir ışık süzülüyordu. Ahmet, en arka sıraya oturdu. Çantasını yavaşça sırasının yanına bıraktı, başını önüne eğdi. Ders boyunca tek kelime etmedi. Öğretmenimin sorduğu sorular havada asılı kalırken o, sanki görünmez olmak istercesine sessizliğine sığındı. İlk sınavında kâğıdını neredeyse boş bırakmıştı. Beyaz sayfanın ortasında birkaç ürkek kelime, kenarında silgi izleri vardı. Öğretmenim kâğıdı eline aldı. Bir süre sessizce baktı. Sonra beni tuttu. Birkaç yanlışın altını çizdikten sonra sayfanın en altına bir cümle yazdı:

"Henüz öğrenmediklerini, öğrenemeyeceğin anlamına gelmez."

Ahmet kâğıdı aldığında gözleri o cümlede bir süre takılı kaldı. Yüzündeki şaşkınlık, yerini belli belirsiz bir tebessüme bıraktı.

Günler birbirini izledi. Ahmet’in kâğıtlarındaki boşluklar yavaş yavaş azaldı. Önce birkaç soru daha çözdü, sonra parmak kaldırmaya başladı. Bir zamanlar sessizliğinin ardına saklanan o çocuk, artık düşüncelerini sınıfın ortasında dile getiriyordu. Öğretmenim her küçük ilerleyişinde aynı içtenlikle gülümsüyordu. Ben her seferinde yanlışlarını işaretliyordum ama o, her seferinde nasıl geliştiğini görüyordu. İlk kez kırmızı izlerimin bir çocuğun gözünde umuda dönüşebileceğini fark ettim.

Mevsimler geçti. Sonbaharın sarı yaprakları yerini kışın beyaz örtüsüne, ardından baharın taze yeşiline bıraktı. Öğretmenimin saçlarına aklar düştü. Bir zamanlar beni çevik parmaklarla tutan elleri artık biraz daha yavaş hareket ediyordu. Parmaklarının arasında zamanın ince çizgileri belirginleşmiş, avuçlarına yılların yorgunluğu yerleşmişti. Bazen derslerden sonra gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturur, masasında biriken kâğıtlara dalgınca bakardı. Yine de hiçbir sınavı aceleyle değerlendirmezdi. Her öğrencinin adının ardında görünmeyen bir hikâye olduğunu biliyordu sanki.

Bir sabah masanın üzerine beyaz bir zarf bırakıldı. Pencerenin dışında yağmur ince ince yağıyor, damlalar camda birbirine karışarak aşağı süzülüyordu. Öğretmenim zarfı merakla açtı. İçinden bir mektup ve küçük bir fotoğraf çıktı. Fotoğrafta beyaz önlüklü genç bir adam vardı. Mektubun ilk satırında şu yazıyordu:

"Öğretmenim, bir zamanlar boş bıraktığım sınav kâğıtlarını hatırlıyor musunuz?"

Öğretmenim okumaya devam etti. Adam, yıllar önce kendisine inanmayan herkese rağmen eğitimini tamamladığını, bugün bir okulda öğretmen olarak çalıştığını anlatıyordu. Bir zamanlar en arka sırada sessizce oturan Ahmet, artık başka çocukların hayatına dokunmaya hazırlanıyordu.  Mektubun sonunda ise şöyle yazıyordu:

"Bir gün benim de bir öğrencim kendine inanmayı bırakırsa, sizin bana yaptığınız gibi onun yanlışlarının arasına bir umut cümlesi bırakacağım."

Öğretmenim mektubu göğsüne bastırdı. Pencerenin ardından süzülen yağmur ışığı, gözlerinde biriken yaşlara karıştı. Dudaklarının kenarında yılların yorgunluğunu unutturan küçük bir tebessüm belirdi. Sonra beni eline aldı. Uzun zamandır ilk kez bir sınav kâğıdına değil, küçük bir kağıt parçasına bir şey yazdı: "Demek ki hiçbir emek kaybolmuyor." O gün anladım. Ben yıllarca yanlışları işaretlediğimi sanmıştım. Oysa öğretmenim, her yanlışın içinde saklı bir ihtimali arıyordu. Benim kırmızı çizgilerim onun ellerinde birer duvara değil yeni başlangıçlara dönüşüyordu. O, kâğıtlardaki eksikleri tamamlarken çocukların içindeki eksik inancı da tamamlıyordu.

Şimdi çekmecenin içinde ömrümün son mürekkebini bekliyorum. Ahşabın kokusuna karışan eski kâğıtların arasında sessizce yatıyorum. Belki bir daha hiçbir sınav kâğıdına dokunamayacağım. Belki de ucumda kalan son damla mürekkep çoktan kuruyacak. Ama artık kırmızı olmaktan utanmıyorum. Çünkü kırmızı, her zaman yanlışların rengi değildir. Bazen bir öğretmenin yorulan ellerinde sabrın, bazen bir öğrencinin yeniden başlayan kalbinde cesaretin, bazen de yıllar sonra gönderilen bir mektupta minnetin rengidir.

Ben artık biliyorum: Bir öğretmenin kaleminden çıkan en değerli işaret, bir öğrencinin yanlışının altına çizilen çizgi değil, geleceğine duyulan inançtır. Öğretmenler yalnızca tahtaya bilgi yazmazlar. İnsanların içindeki karanlığa ışık, kapalı kapılarına anahtar, henüz göremedikleri yarınlarına bir yol olurlar. Bazı kırmızı çizgiler vardır ki kâğıttaki yanlışları değil insanın kendi içindeki karanlığı siler; ona daha önce göremediği bir geleceği gösterir.